

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

Î N C H E I E R E

privind inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Ana Sobuleac împotriva lui Iulian Sobuleac

(modificarea cuantumului pensiei de întreținere a copiilor minori)

împotriva deciziei din 04 noiembrie 2025 a Curții de Apel Nord,

Dosarul nr: 2ra-140/26

Nr. PIGD 2-25024427-01-2ra-17022026

Dezacordul recurentei cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a acesteia.

Judecătoria Soroca, sediul Florești (jud. R. Moșneguțu)
Curtea de Apel Nord (jud. R. Holban, M. Sajin, S. Ghercavii)

1 iulie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat de Ana Sobuleac, reprezentată de avocatul Sergiu Guțu,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,
Diana Stănilă,
Gheorghe Stratulat, *judcători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 24 februarie 2025, Ana Sobuleac, prin intermediul avocatului Sergiu Guțu, a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Iulian Sobuleac, solicitând modificarea cuantumului pensiei de întreținere pentru copiii minori, încasarea cheltuielilor suplimentare generate de starea de sănătate a unuia dintre copii și compensarea cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că prin hotărârea Judecătoriei Soroca, sediul Florești, din 21 iunie 2023, modificată prin decizia Curții de Apel Bălți din 23 noiembrie 2023, pârâtul a fost obligat la plata pensiei de întreținere în sumă de 1 800 lei lunar pentru fiul xxxx și 1 500 lei lunar pentru fiul xxxx. Potrivit încheierii executorului judecătoresc din 13 ianuarie 2025, pârâtul a acumulat restante la plata pensiei de întreținere în cuantum total de 23 572,59 lei.

3. Reclamanta a susținut că, ulterior pronunțării hotărârii judecătorești, situația materială a pârâtului s-a modificat semnificativ, acesta fiind angajat legal în câmpul muncii în Statul Israel prin intermediul Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă și realizând venituri salariale. În aceste condiții, consideră că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 110 din Codul familiei pentru modificarea cuantumului pensiei de întreținere și stabilirea acesteia sub forma unei cote din veniturile pârâtului.

4. Totodată, reclamanta a indicat că fiul xxx, născut la xx, are stabilit grad accentuat de dizabilitate, ceea ce implică cheltuieli permanente pentru investigații medicale, tratamente, reabilitare, produse farmaceutice și de igienă. Potrivit înscrisurilor anexate, cheltuielile suplimentare suportate pentru îngrijirea copilului constituie 23 633,96 lei, din care solicită încasarea de la pârât a cotei de 1/2, în sumă de 11 816,98 lei.

5. Reclamanta a menționat că a întreprins demersuri pentru obținerea informațiilor privind raporturile de muncă și veniturile pârâtului, inclusiv prin adresare către Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă, însă solicitarea i-a fost respinsă pe motivul protecției datelor cu caracter personal. Astfel, a

solicitat instanței administrarea probelor necesare pentru verificarea statutului de salariat și a veniturilor realizate de pârât.

6. Reclamanta a solicitat modificarea cuantumului pensiei de întreținere stabilite prin decizia Curții de Apel Bălți din 23 noiembrie 2023 și încasarea de la pârât a pensiei de întreținere în mărime de 1/3 din toate tipurile de venituri ale acestuia până la majoratul primului copil, iar ulterior în mărime de 1/4 din venituri până la majoratul celui de-al doilea copil, cu executare imediată a hotărârii. De asemenea, a solicitat încasarea sumei de 11 816,98 lei cu titlu de cheltuieli suplimentare pentru întreținerea copilului cu dizabilitate, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

7. Prin hotărârea Judecătorei Soroca, sediul Florești, din 13 iunie 2025, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Ana Sobuleac.

8. S-a modificat cuantumul pensiei de întreținere stabilit prin decizia Curții de Apel Bălți din 23 noiembrie 2023, s-a dispus încasarea de la Iulian Sobuleac în beneficiul Anei Sobuleac a pensiei pentru întreținerea copiilor minori xx și xx în mărime de 1/3 din salariul și/sau din alte venituri ale pârâtului, dar nu mai puțin de 9 000 lei lunar, începând cu 24 februarie 2025 și până la atingerea majoratului de către primul copil, iar ulterior în mărime de 1/4 din venituri până la majoratul celui de-al doilea copil sau până la schimbarea situației materiale ori familiale a părților.

9. S-a anulat documentul executoriu emis în dosarul nr. 2-812/2023, prin care s-a dispus încasarea pensiei de întreținere în sumă fixă de 1 800 lei pentru copilul xx și 1 500 lei pentru copilul xx.

10. S-a dispus încasarea de la Iulian Sobuleac în beneficiul Anei Sobuleac a sumei de 4 000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică, precum și încasarea în beneficiul statului a taxei de stat în cuantum de 3 789,97 lei. În rest, cererea de chemare în judecată, inclusiv pretenția privind încasarea cheltuielilor suplimentare pentru întreținerea copilului în sumă de 15 118,52 lei, a fost respinsă ca neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

11. La 08 iulie 2025, Ana Sobuleac, reprezentată de avocatul Sergiu Guțu, a declarat apel nemotivat împotriva hotărârii Judecătorei Soroca, sediul Florești, din 13 iunie 2025. Ulterior, la 17 septembrie 2025, apelanta a depus cererea de apel motivată, solicitând casarea parțială a hotărârii instanței de fond și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral, cu încasarea de la Iulian

Sobuleac a sumei de 15 118,52 lei cu titlu de cheltuieli suplimentare suportate pentru întreținerea copilului minor.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

12. Prin decizia Curții de Apel Nord din 04 noiembrie 2025, apelul declarat a fost respins, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Soroca, sediul Florești, din 13 iunie 2025.

13. Instanța de apel a constatat că părțile sunt părinții minorilor xx, născut la xx, și xx, născut la xx, iar minorul xx este încadrat în grad accentuat de dizabilitate, cauzat de o afecțiune congenitală. De asemenea, s-a reținut că pârâtul este angajat legal în câmpul muncii în Statul Israel, realizând venituri salariale, iar prin hotărârea instanței de fond cuantumul pensiei de întreținere a fost deja majorat și stabilit în mărime de 1/3 din salariul și/sau din alte venituri ale acestuia, dar nu mai puțin de 9 000 lei lunar.

14. Examinând argumentele apelantei prin prisma dispozițiilor art. 79 din Codul familiei, instanța de apel a reținut că participarea părinților la cheltuielile suplimentare pentru întreținerea copilului reprezintă o instituție juridică distinctă de obligația generală de întreținere și poate fi dispusă numai în prezența unor circumstanțe excepționale, precum boala gravă, mutilarea copilului, necesitatea unor tratamente speciale, proceduri medicale costisitoare ori alte situații similare care generează cheltuieli neobișnuite și suplimentare. Totodată, instanța a subliniat că sarcina probei privind existența unor asemenea circumstanțe și cuantumul cheltuielilor revine părții care formulează pretenția.

15. Instanța de apel a constatat că înscrisurile prezentate de reclamantă, inclusiv bonurile fiscale, extrasele medicale și alte acte justificative, confirmă efectuarea unor cheltuieli pentru procurarea medicamentelor, produselor de igienă și pentru acordarea asistenței medicale minorului. Cu toate acestea, respectivele probe nu demonstrează că cheltuielile invocate au avut un caracter excepțional, extraordinar ori imprevizibil, distinct de necesitățile curente de întreținere și îngrijire ale copilului. Instanța a reținut că simpla prezentare a bonurilor fiscale și dovada efectuării unor plăți nu sunt suficiente pentru a atrage aplicarea art. 79 din Codul familiei, atât timp cât nu este demonstrat că aceste cheltuieli depășesc sfera obligației obișnuite de întreținere a copilului.

16. Instanța de apel a mai reținut că afecțiunea de care suferă minorul xx și gradul său de dizabilitate erau cunoscute părților și existau anterior introducerii acțiunii, iar necesitatea procurării medicamentelor, a produselor de îngrijire și a efectuării controalelor medicale periodice constituie cheltuieli inerente situației sale medicale, care urmează a fi acoperite, în principiu, din mijloacele destinate întreținerii copilului. Or, finalitatea dispozițiilor art. 79 din Codul familiei nu este aceea de a transforma obligația de participare la cheltuieli suplimentare într-un

mecanism de compensare a tuturor cheltuielilor suportate de unul dintre părinți pentru copil, ci de a acoperi exclusiv acele cheltuieli generate de circumstanțe excepționale, care depășesc nivelul obișnuit al întreținerii.

17. Totodată, instanța a observat că argumentele apelantei referitoare la restanțele acumulate de pârât la plata pensiei de întreținere nu pot justifica admiterea pretenției privind cheltuielile suplimentare. Eventualele restanțe la executarea obligației de întreținere sunt supuse procedurilor de executare silită și recuperare prevăzute de lege, fără a putea fi convertite într-o obligație distinctă de compensare a cheltuielilor suplimentare. De altfel, instanța a reținut că prin hotărârea contestată situația materială a copiilor a fost deja reevaluată, fiind majorat substanțial cuantumul pensiei de întreținere datorate de pârât.

18. În aceste circumstanțe, instanța de apel a concluzionat că apelanta nu a probat existența condițiilor prevăzute de art. 79 din Codul familiei pentru obligarea pârâtului la achitarea sumei de 15 118,52 lei cu titlu de cheltuieli suplimentare deja efectuate. Prin urmare, a apreciat că soluția instanței de fond de respingere a acestei pretenții este legală și întemeiată, fiind adoptată în urma unei aprecieri complete și obiective a probelor administrate, motiv pentru care apelul a fost respins, iar hotărârea primei instanțe a fost menținută în partea contestată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

19. La 16 februarie 2025, Ana Sobuleac, reprezentată de avocatul Sergiu Guțu, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Nord din 04 noiembrie 2025, solicitând casarea acesteia și admiterea integrală a acțiunii.

20. În esență, motivarea recursului reiterează argumentele invocate în cererea de chemare în judecată și dezvoltate în apel. Recurenta a făcut trimitere la prevederile art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, susținând că instanța de apel a interpretat și aplicat eronat dispozițiile art. 79 din Codul familiei, a pronunțat o decizie insuficient motivată și a apreciat vădit nerezonabil probele administrate în cauză.

21. În particular, recurenta a susținut că instanțele au interpretat excesiv de restrictiv noțiunea de „cheltuieli suplimentare” prevăzută de art. 79 din Codul familiei, ignorând faptul că minorul este încadrat în grad accentuat de dizabilitate și necesită în mod constant tratamente medicale, investigații, deplasări la instituții medicale, medicamente și produse speciale de îngrijire. Potrivit recurente, cheltuielile respective au fost dovedite prin înscrisurile anexate la dosar, iar caracterul lor excepțional rezultă nemijlocit din starea de sănătate a copilului și din necesitatea suportării unor costuri suplimentare generate de afecțiunea congenitală de care acesta suferă.

22. Recurenta a mai susținut că instanțele au ignorat dispozițiile art. 79 alin. (3) din Codul familiei, care permit obligarea părinților să participe atât la cheltuielile suplimentare viitoare, cât și la cele deja efectuate. Or, bonurile fiscale, actele medicale și celelalte înscrisuri administrate confirmă atât realitatea, cât și necesitatea cheltuielilor suportate, iar respingerea pretenției pe motiv că acestea nu ar avea caracter excepțional contravine scopului normei legale și jurisprudenței relevante în materie. Totodată, recurenta a invocat că instanțele nu au ținut cont de starea materială a pârâtului, care este angajat legal în statul Israel și realizează venituri salariale considerabile, fiind astfel în măsură să participe la acoperirea cheltuielilor generate de dizabilitatea copilului.

23. De asemenea, recurenta a invocat că interpretarea dată de instanțele inferioare prevederilor art. 79 din Codul familiei este incompatibilă cu scopul instituției cheltuielilor suplimentare și cu explicațiile oferite în jurisprudența națională privind participarea părinților la cheltuielile determinate de boala gravă, invaliditatea sau alte circumstanțe excepționale care afectează copilul. Aceasta a susținut că existența gradului accentuat de dizabilitate al minorului și cheltuielile medicale aferente reprezintă, prin natura lor, circumstanțe excepționale care justifică aplicarea art. 79 din Codul familiei și obligarea pârâtului la compensarea cotei-părți din cheltuielile deja suportate de reclamantă.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

24. Art. 431 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători”.

25. Art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

26. Art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragera în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre”.

27. Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat”.

28. Art. 440 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților”.

MOTIVAREA INSTANȚEI

29. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, completul de judecată reține că dispozitivul deciziei Curții de Apel Nord a fost pronunțat la 04 noiembrie 2025, iar decizia motivată a fost comunicată participanților la proces la 19 decembrie 2025. Astfel, recursul declarat la 16 februarie 2025, a fost depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

30. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că potrivit art. 442 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii contestate în limitele invocate în recurs, prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432.

31. În speță, recurenta a invocat temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, susținând că instanța de apel ar fi interpretat eronat dispozițiile art. 79 din Codul familiei, că soluția pronunțată ar contraveni jurisprudenței Curții Supreme de Justiție în materia cheltuielilor suplimentare pentru întreținerea copilului și că decizia contestată ar avea caracter arbitrar, fiind întemeiată pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor administrate în cauză.

32. Analizând conținutul cererii de recurs, Completul de judecată constată că argumentele formulate de recurentă reprezintă, în esență, o reiterare a poziției procesuale expuse anterior în apel. Recurenta insistă asupra faptului că gradul accentuat de dizabilitate al minorului xx și cheltuielile suportate pentru tratamentul, îngrijirea și reabilitarea acestuia constituie cheltuieli suplimentare în sensul art. 79 din Codul familiei și justifică obligarea pârâtului la compensarea cotei-părți din suma de 15 118,52 lei, solicitând, în realitate, o nouă apreciere a circumstanțelor de fapt și a probelor administrate în cauză.

33. O asemenea conduită procesuală, materializată prin reiterarea argumentelor invocate anterior, fără identificarea unor erori de drept susceptibile examinării în recurs și fără o critică reală și punctuală a raționamentului deciziei instanței de apel, conduce la concluzia că recurenta nu a oferit Curții Supreme de Justiție argumente corespunzătoare pentru analiza legalității deciziei instanței de apel.

34. Recursul constituie o cale extraordinară de atac destinată verificării legalității deciziei instanței de apel și nu rejudecării fondului cauzei. Instanța de recurs nu este competentă să substituie propria apreciere asupra probelor celei efectuate de instanțele inferioare, decât în situația excepțională în care se

demonstrează caracterul arbitrar al hotărârii sau faptul că aceasta se întemeiază determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, în sensul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

35. Cu referire la temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a) și b) din Codul de procedură civilă, completul de judecată reține că acestea au fost invocate formal. Recurenta nu a indicat hotărâri relevante ale Curții Supreme de Justiție pronunțate în circumstanțe juridice similare, de la care instanța de apel s-ar fi abătut și nici nu a demonstrat existența unei probleme de drept susceptibile să impună schimbarea sau consolidarea jurisprudenței Curții Supreme de Justiție.

36. Mai mult, Curtea Supremă de Justiție a statuat constant că temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a) și b) din Codul de procedură civilă se exclud reciproc. Primul presupune existența unei jurisprudențe uniforme deja conturate, ignorate de instanța de apel, iar cel de-al doilea presupune necesitatea intervenției instanței supreme pentru schimbarea sau consolidarea unei orientări jurisprudențiale.

37. Referitor la temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, completul de judecată reține că recurenta nu a demonstrat caracterul arbitrar al deciziei instanței de apel și nici faptul că aceasta s-ar întemeia determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor administrate.

38. Instanța de apel a examinat argumentele apelantei și a expus un raționament coerent cu privire la condițiile de aplicare a art. 79 din Codul familiei. Aceasta a motivat de ce cheltuielile pretinse de reclamantă se circumscriu obligației generale de întreținere a copilului și nu reprezintă cheltuieli suplimentare susceptibile de recuperare în condițiile art. 79 din Codul familiei. Instanța a reținut că simpla existență a unor cheltuieli medicale, a unor deplasări la instituții medicale sau a procurării de medicamente și produse de îngrijire nu este suficientă pentru calificarea acestora drept cheltuieli suplimentare, în lipsa demonstrării caracterului lor excepțional și distinct de întreținerea obișnuită a copilului.

39. Contrar susținerilor recurente, instanța de apel nu a ignorat probele administrate și nici nu a exclus relevanța stării de sănătate a minorului. Dimpotrivă, aceasta a analizat certificatul de încadrare în grad de dizabilitate, documentele medicale și actele justificative privind cheltuielile invocate, oferind un răspuns explicit argumentelor formulate de apelantă și explicând motivele pentru care acestea nu justifică admiterea pretenției privind încasarea sumei de 15 118,52 lei.

40. Faptul că recurenta apreciază diferit circumstanțele cauzei și consideră că probele administrate ar fi trebuit interpretate într-un alt sens nu este suficient pentru a conferi deciziei caracter arbitrar. O hotărâre nu poate fi calificată drept arbitrară doar pentru că partea este nemulțumită de concluziile instanței sau de efectele juridice atribuite probelor administrate.

41. Noțiunea de hotărâre arbitrară presupune lipsa unei motivări reale, ignorarea evidentă a unor probe esențiale, concluzii incompatibile cu materialul cauzei sau o soluție lipsită de suport juridic. Or, în cauza dedusă judecătii, instanța de apel a expus motive clare și suficiente pentru care a apreciat că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 79 din Codul familiei pentru obligarea pârâtului la compensarea cheltuielilor suplimentare pretinse.

42. În prezenta cauză, recursul nu relevă o problemă autentică de legalitate și nici o dificultate de interpretare a normelor de drept care să justifice intervenția Curții Supreme de Justiție. Argumentele formulate tind, în esență, spre reexaminarea circumstanțelor de fapt și reaprecierea probelor administrate, finalitate incompatibilă cu natura recursului.

43. În aceste condiții, completul de judecată concluzionează că recursul declarat nu conține critici veritabile de nelegalitate susceptibile de a fi încadrate în temeiurile prevăzute de art. 432 din Codul de procedură civilă, iar argumentele invocate exprimă exclusiv dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de instanța de apel.

44. În aceste circumstanțe, Completul de judecată constată că cererea de recurs nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege și se respinge ca fiind vădit neîntemeiat.

45. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă.

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de Ana Sobuleac, reprezentată de avocatul Sergiu Guțu.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Gheorghe Stratulat